את הבשר או שיקטיר את האימורים או שיזרוק את הדם אחרי זמן היתר אכילתם או זמן הקטרתם, פסל בכך את הקרבן, והוא הנקרא "פיגול". וכן אם עשה את העבודות במחשבת חוץ למקומו נפסל הקרבן. ומלבד שהקרבן פסול, אסור לאכול את הבשר אפילו תוך זמנו, והאוכלו ענוש כרת. אבל אם עבד במחשבת "חוץ למקומו" אינו ענוש כרת על אכילתו.

"ובלבד שקרב המתיר כמצוותו", כלומר, שבשעת זריקת הדם יזרקנו באותה מחשבה פסולה, או שיזרקנו בשתיקה, , בלי מחשבת פגול.

אבל, אם יזרוק הדם במחשבה פסולה אחרת, כגון ששחט במחשבת חוץ לזמנו וזרק במחשבת חוץ למקומו, או ששחט במחשבת חוץ לזמנו וזרק במחשבת שלא לשמה [באותם קרבנות הנפסלים להקרבה במחשבת שלא לשמה], אין הקרבן "פיגול". וכל זמן שלא נזרק הדם, אינו "נקבע" בפיגול לחייבו כרת על אכילתו.(34)

ודבר זה מבואר באריכות במסכת זבחים ומנחות, ונלמד ממה שאמרה התורה [ויקרא יט] "פגול הוא לא ירצה", ודרשינן: כהרצאת כשר כן הרצאת פסול. כלומר, כשם שזריקת הדם מכפרת, [על מה שהקרבן בא לכפר, כל קרבן וכפרתו] והזריקה מרצה את כפרת הקרבן, ואין הקרבן כשר עד שיקריבו כל מתיריו, דהיינו, שהדם יזרק לשם הקרבן, והיא הקובעת את כשרות הקרבן, כן זריקת הדם בפגול היא ה"מרצה", והקרבן עדיין לא "נקבע" באיסור פגול עד זריקת דמו לשם אותו פיגול, או בשתיקה.

נמצאנו למדים, שזריקת הדם הבאה אחרי מחשבת פיגול היא ה"קובעת" את הבשר בפיגול, לחיוב כרת על אכילתו, ולפניה, בשעת השחיטה, לא יצא מקדושתו. ועד

במשנה "שחט בלילה וזרק ביום", אכן, אין בדין זה שום חידוש, ונשנתה בדרך זו ואין צריך לומר זו ל"שחט ביום וזרק בלילה".

וראה **בשיטה מקובצת** [בהשמטות בסוף המסכתא לפני מסכת תמיד] המבאר את הצריכותא בדרך אחרת. [ומקצת דרך זו מבואר בהערה 13].

34. כן כתב **הפירוש המיוחס לרש"י**. ומשמע, שמכל מקום, האוכלו ענוש מלקות. אבל מדברי **רש"י** במסכת זבחים [כב ב ד"ה לא ירצה וד"ה מה] משמע, שסובר, שעד שעת זריקה לא הוקבע הפיגול, **ואינו פיגול כלל**. וזה לשונו: עד שעת זריקה, מחשבת פיגול תלויה ועומדת, נזרק הדם הוקבע הפיגול.

וכן משמע **בפירוש קדמון** [הנדפס בסוף הגמ'] בשם **רבינו אליקים**.

והמשנה למלך [פרק י"ח מהלכות פסולי המוקדשין הלכה ז'] מסתפק בספק זה: באוכל פיגול, כלומר שפיגל בשחיטה, מחשבת חוץ לזמנו או חוץ למקומו, ואכלו לפני שקרבו מתיריו, דהיינו לפני זריקת דמו, שאין בו כרת, האם, לכל הפחות שם "פיגול" עליו, ויענש מלקות על אכילת **פסולי המוקדשין**.

וביתר ביאור: כתב **הרמב"ם** [שם הלכה ג ד]: כל קרבן שנאמר שהוא פסול, בין שנפסל במחשבה בין במעשה בין שאירע בו דבר שפסלו, כל האוכל ממנו כזית — לוקה שנאמר: לא תאכל כל תועבה, מפי השמועה למדו שאין הכתוב מזהיר אלא על פסולי המוקדשין.